

№ 2 (680)
Лютий 2009 р.

Щомісячник Вінницького національного
технічного університету

Найсвіжіші університетські новини на сайті <http://www.impuls.vstu.vinnica.ua/>

*Віднині кожен студент і викладач нашого університету
за підпискою MSDN AA
може безкоштовно отримати в особисте користування
більше 200 різних програмних продуктів Microsoft,
вартість яких понад 70000\$*

(стор. 2–3)

На вістрі часу

УНІВЕРСИТЕТ ОТРИМАВ ПРАВО НА БЕЗКОШТОВНЕ ВИКОРИСТАННЯ ПРОГРАМНИХ ПРОДУКТІВ MICROSOFT

Торік у грудні наш Вінницький національний технічний університет отримав право безкоштовної підписки на академічну програму спілки розробників Microsoft (MSDN AA — Microsoft Developer Network Academic Alliance). Це дало можливість безкоштовно встановлювати ліцензійне програмне забезпечення корпорації Microsoft на всі комп'ютери університету, що задіяні в навчальному процесі, а також на всі домашні комп'ютери студентів та викладачів університету.

Підписка MSDN AA здійснюється на 1 рік. За домовленістю з компанією Microsoft підписка MSDN AA для нашого університету протягом трьох років продовжується безкоштовно, після чого вона може бути подовжена. Згідно умов підписки MSDN AA, всі програмні продукти Microsoft, які будуть встановлені на комп'ютери під час дії підписки, а також під час навчання студентів в університеті, можна буде використовувати й після завершення підписки, і по закінченню університету.

На сьогодні підписка MSDN AA включає в себе понад 200 різних програмних продуктів Microsoft, приблизна вартість яких складає понад 70000\$. До цих продуктів, зокрема, належать такі:

— **операційні системи** Windows 7, Windows Vista Enterprise with SP1, Windows XP Professional with SP3, Windows Server 2008, Windows Embedded CE 6.0 (для вбудованих систем) та Windows XP Tablet PC Edition 2005 (для «тонких» клієнтів), Windows Mobile 6.0 та засоби розробки для нього Developer Resource Kit та SDK for Smartphone;

— **засоби керування інформаційною інфраструктурою підприємств** Systems Management Server 2003 R2, засоби System Center (Virtual Machine Manager 2008, Capacity Planner 2006, Configuration Manager 2007, Data Protection Manager 2007, Essentials 2007, Mobile Device Manager 2008, Operations Manager 2007, Reporting Manager 2006), засоби віртуалізації (Virtual Server 2005 Standard Edition R2 та Virtual PC 2007), а також Desktop Optimization Pack 2007, Host Integration Server 2006, ISA Server 2006 Enterprise Edition, Hyper-V Server 2008;

— **сімейство продуктів Windows Server System:** Windows Server 2008 Enterprise and Standard Edition, SQL Server 2008 Enterprise, Office Share Point Server 2007 Enterprise, Exchange Server 2007 Enterprise, Commerce Server 2007 Developer Edition, BizTalk Server 2006 R2 Developer Edition, Host Integration Server 2006, Systems Management Server 2003 R2, Mobile Information 2002 Server, Windows SharePoint Services 3.0 with SP1;

— такі **компоненти Microsoft Office** як Access 2007, Visio Professional 2007, Project Professional 2007, Project Server 2003, Project Portfolio Server 2007, OneNote 2007, Share Point Designer 2007, Share Point Server 2007, InfoPath 2007;

— **спеціальні засоби створення інформаційного середовища організацій** Office Communications Server

2007 Enterprise edition, Office Communicator 2007, Office Groove 2007, Office Groove Server 2007, Office Live Communications Server 2005, Windows Real-Time Communications Client API SDK 1.3;

— **засоби дизайну та розробки Internet додатків** сімейства Expression (Blend 2, Design 2, Encoder 2, Media 2, Studio 2 та Web 2);

— **спеціальні засоби захисту** сімейства Forefront (Client Security, Security for Exchange Server, Security for Share Point, Server Security Management Console);

— **різноманітні пакети засобів розробки додатків (SDK) та драйверів (DDK)** (DirectX SDK and DDK's, Developer Security Resource Kit, Modem Developer Kit, Passport SDK and DDK's, Security SDK and DDK's, Speech SDK and DDK's);

— **бібліотеки класів для паралельних та розподілених обчислень** CCR and DSS Toolkit 2008;

— **засоби розробки програм для кластерів** Compute Cluster Pack SDK;

— **спеціалізовані програмні продукти для малого бізнесу** Customer Care Framework 2009, продукти сімейства Dynamics, Office Accounting Professional 2008, Office Business Scorecard Manager 2005, Point of Sale 1.0, Small Business Accounting, Small Business Manager Financials 9.0, Solomon, Windows Small Business Server 2008;

— **засоби розробки** Visual Studio™ 2008, Visual Studio Team System 2008 та Visual Studio 2005 Tools for the Microsoft Office System;

— **бета-версії продуктів, нові випуски, оновлення;**

— **бібліотеки навчально-методичних матеріалів по продуктах Microsoft та сучасних інформаційних технологіях**, зокрема, навчальні курси та методичні матеріали, розроблені в різних університетах та навчальних центрах світу, що використовують в своєму навчальному процесі, документація спілки розробників Microsoft (MSDN Library — June 2007 на DVD);

— **бібліотеки технічної підтримки** Knowledge Base.

У перелік програмних продуктів MSDN AA не входять лише компоненти Microsoft Office, такі як Word, Excel та Power Point, які входять тільки в бізнес пакет підписки Microsoft.

Склад пакету програмних продуктів MSDN AA постійно оновлюється. Серед останніх оновлень пакету слід відзначити бета-версію Windows 7, Map Point 2009, Customer Care Framework 2009, Office Accounting Professional 2008, Microsoft Robotics Developer Studio 2008 Academic Edition.

Разом з програмним забезпеченням Microsoft надається доступ до служб Інтернету, зокрема оновлення Windows (Windows Update), засобів роботи із змістом веб-ресурсів, цифрових сертифікатів, автоматичного оновлення кореневого каталогу сертифікатів (Auto Root Update), кодеків, програвача Windows Media, захисту своєї інтелектуальної власності (технологія Windows Media Digital Rights Management), а також функції Windows Rights

НАШ УНІВЕРСИТЕТ – ОДИН ІЗ ФУНДАТОРІВ ЕЛЕКТРОННИХ НАУКОВИХ ФАХОВИХ ВИДАНЬ

На сайті Національної бібліотеки України імені Вернадського, в інформаційному ресурсі «електронні наукові фахові видання» <http://www.npuv.gov.ua/e-journals/> уже 16 журналів. Серед них і «Наукові праці Вінницького національного технічного університету». Тут же розміщена світлина головного корпусу нашого ВНТУ з підписом: Вінницький національний технічний університет — один із фундаторів електронних наукових фахових видань.

Наш часопис став шостим в Україні електронним науковим фаховим виданням. І першим в державі серед таких журналів почав вихід у світ одразу трьома мовами — українською, російською і англійською.

Електронне наукове фахове видання — документ, інформація в якому представлена у формі електронних даних, що пройшов редакційно-видавничє опрацювання, призначений для поширення в незмінному вигляді, має вихідні відомості та включений до затверджених ВАК України переліків наукових фахових видань, у яких можуть публікуватися результати дисертаційних робіт на здобуття наукових ступенів доктора та кандидата наук і на які можна посилатися у наукових статтях та дисертаціях.

Адреса «Наукових праць Вінницького національного технічного університету»

<http://www.nbuvgov.ua/e-journals/VNTU/index.html>

Видається журнал з періодичністю 4 рази на рік. Галузь — технічні науки.

Головний редактор видання — ректор нашого

Національна бібліотека України імені В.І. Вернадського

університету
Борис МОКІН,
академік Ака-
демії педагого-
гічних наук
України, док-
тор технічних наук, професор.

Принагідно зауважимо, що тепер наш університет загалом видає уже шість фахових видань. Ще журнал «Вісник Вінницького політехнічного інституту»; міжнародний науково-технічний журнал «Оптикоелектронні інформаційно-енергетичні технології»; міжнародний науково-технічний журнал «Інформаційні технології та комп’ютерна інженерія»; науково-технічний збірник «Сучасні технології, матеріали та конструкції в будівництві»; збірник «Sententiae»: наукові праці Спілки дослідників модернової філософії (Паскалівського товариства). (Докладніша інформація про наукові видання нашого ВНЗ на університетському сайті у рубриці «наука» за адресою

http://www.vstu.vinnica.ua/ua/science_magazine.php

Management Services, яка дозволяє власнику створювати вміст, що не можна надрукувати, скопіювати або відправити іншим особам без його дозволу.

Корпорація Microsoft надає також служби технічної підтримки для програмного забезпечення.

Підключення та участь студентів і викладачів університету у програмі безкоштовної підписки MSDN AA здійснюватиметься через спеціальну систему Microsoft в Інтернеті, а саме через електронну систему керування ліцензіями ELMS (e-academy License Management System). Університет вже підключився до цієї системи, здійснив всі необхідні налаштування і вже може реєструвати студентів та викладачів у системі.

Під час реєстрації студенти та викладачі університету отримають логіни та паролі для входження до системи скачування ELMS. У системі студенти будуть реєструватись навчальними групами, а викладачі кафедрами, тому відповідним чином здійснюватиметься і зібрання даних. Для цього дані від навчальних груп для студентів та від кафедр для викладачів повинні бути оформлені в електронному вигляді та продубльовані в паперовому за підписом декана факультету у вигляді форми, яка матиме прізвище, ім'я, по-батькові та електронну адресу відповідно студентів або викладачів. Після внесення даних у систему

**В УНІВЕРСИТЕТІ СТВОРЕНО
ОБЧИСЛЮВАНИЙ КЛАСТЕР
НА БАЗІ IT АКАДЕМІЇ MICROSOFT.
Про це детальна розповідь
у березневому числі часопису**

ELMS кожному викладачу та студенту на їх електронні адреси, які вказані у формах, будуть надіслані листи з посиланням на сайт, логін і пароль для входження у систему скачування.

Після реєстрації студент або викладач університету зможе самостійно зайти через Інтернет до свого акаунту на сторінці університету в системі ELMS і безкоштовно скачати будь-який програмний продукт Microsoft, а також окремо отримати власний ключ до цього продукту.

Перед скачуванням кожного продукту, студент або викладач окремо прийматиме ліцензійну угоду на його використання. Ця угода, перш за все, передбачає, що студенти та викладачі не мають права використовувати отримані таким чином програмні продукти Microsoft в комерційних цілях (продаж, оренда тощо) та не мають права розповсюджувати отримані ключі до програмних продуктів. У разі порушення цих вимог студент або викладач втратить можливість безкоштовного користування програмними продуктами і будете видалений з електронної системи скачування Microsoft.

Юрій ЯРЕМЧУК,
керівник IT академії Microsoft ВНТУ,
директор Інституту прогресивних освітніх
технологій ВНТУ, кандидат технічних наук, доцент

Так тримати!

Многая літа!

Ювілей — 60-річчя зустрів

Василь Мартинович КИЧАК —
доктор технічних наук, професор,
директор Інституту радіотехніки, зв'язку
та приладобудування ВНТУ,
завідувач кафедри телекомунікаційних систем
i телебачення,
академік Академії інженерних наук України,
академік Міжнародної академії прикладної
радіоелектроніки Росії, України і Білорусі

Усе життя — це університет

Народився у селі Сопині Погребищенського району. Батько був колгоспником. Мав освіту три класи, мама — два класи. Ледь читали по складах. То й поступати після школи вирішив у Вінницький філіал Київського політехнічного інституту, аби ближче додому. Батьки були уже літні і потребували догляду.

Школу закінчив у 1966-му, коли в один рік випускались одразу 10-й і 11-й класи. Два випуски водночас. Витримавши шалений конкурс, він став студентом. Потрапив у «золоту сотню» — тогоріч у Вінницький філіал КПІ набір був усього сто осіб.

Особливо радіотехнікою не захоплювався. Машинобудування теж не дуже подобалось — багато креслення. Найпривабливішою виявилась спеціальність «електронні пристлади». Туди й поступив.

Чи міг тоді уявити, що мене кілька десятиліть, і він, Василь Кичак, буде доктором технічних наук, професором, знаним в Україні ученим?

— Якби я про це думав хоча б тоді, коли закінчив інститут, то став би доктором наук значно раніше. Вважав, що такі висоти не по мені. Дисертацію кандидатську робив майже 9 років, без аспірантури. Не навчався в аспірантурі, а працював молодшим науковим співробітником, потім старшим науковим співробітником, згодом у 1981-му захищив кандидатську по спеціальності в Харківському університеті радіоелектроніки. І думав, що це мій максимум. А коли трошки попрацював викладачем, поїздив по інших інститутах, університетах, подивився, як захищають докторські інші, зрозумів — теж зможу. Через 19 років я зробив докторську дисертацію, захищав її у 2002-му у

нашому Вінницькому національному технічному університеті.

Тож, закінчивши інститут і отримавши диплом фахівця, поїхав за на-

правленням працювати в Армавір на приладобудівний завод. Звідти був призваний до армії. Служив у Брестській області у військах протиповітряної оборони. Потому повернувся до Вінниці. Нині в лютому минає уже 35 років, як Василь Мартинович Кичак працює в нашему університеті. Усе життя — це університет!

Професор Кичак є автором понад 200 наукових праць, зокрема 5 монографій та 6 навчальних посібників. Два його посібники мають гриф Міністерства освіти і науки України. Під його керівництвом підготовлено і захищено 5 кандидатських дисертацій. Нині він науковий керівник трьох аспірантів і п'яти здобувачів.

Професор Кичак входить до складу двох спеціалізованих рад із захисту докторських дисертацій і до редколегій двох наукових журналів.

Під його керівництвом в різні роки проведено три міжнародні науково-технічні конференції «Сучасні проблеми радіоелектроніки, телекомунікації та приладобудування».

Працював деканом факультету

Першокурсник Вінницької філії
Київського політехнічного інституту
Василь Кичак

У школі

автоматики та мікроелектроніки. Згодом деканом факультету радіоелектроніки. А з 2004 року — директор Інституту радіотехніки, зв'язку та приладобудування.

Квітень 1971-го

Василь Мартинович впродовж роботи у ВНТУ відкрив три спеціальності:

Електронні прилади та пристрої, Апаратура радіозв'язку, радіомовлення та телебачення,

Телекомуунікаційні системи та мережі.

А також дві спеціалізації — Автомобільна та енергозберігаюча електроніка, Оргтехніка та зв'язок.

За його активного сприяння в університеті створена лабораторна база для підготовки спеціалістів із напряму «Телекомуунікації» — придбано сучасне зв'язкове обладнання за рахунок підприємств та фірм. А на

кафедрі, де завідувачем Василь Мартинович, за останні кілька років створено 4 лабораторії.

Він є заступником голови президії обласного товариства радіотехніки, електроніки та зв'язку.

Впродовж багатьох років був науковим керівником господарських науково-дослідних робіт. Нагороджений бронзовою медаллю ВДНГ СРСР та дипломом другого ступеня ВДНГ УРСР.

Нагороджений почесною грамотою Вінницької обласної державної адміністрації і Почесною грамотою Міністерства освіти і науки України.

Молодший син Василя Мартиновича зараз навчається на третьому курсі Інституту радіотехніки, зв'язку та приладобудування.

— Старший у мене гуманітарного складу, а Володя вирішив, що спеціальність «телекомуунікації» — це якраз те, що йому потрібно. Зараз зв'язок розвивається дуже інтенсивно, хоча порівняно із європейськими країнами ми відстали. Тому перспективи розвитку є, і нині це одна із тих галузей, які ефективно працюють і ще довго працюватимуть. Зв'язок потрібен скрізь, в будь-якій галузі, в будь-якій країні. Усе завмирає, якщо зв'язку немає. Володя улітку працював в «Укртелекомі», і зараз на робочому триместрі теж працює в «Укртелекомі». Там ним задоволені. Врешті усіма нашими студентами, які в «Укртелеком» приходять, задоволені, адже наші вихованці чудово знають і свій фах, і комп'ютер.

Чи займатиметься Володя наукою, як батько, достеменно ніхто не запевнить. Хоча інтерес хлопець має і певні наукові прописки також.

Але бачить, скільки батько віддає роботі часу, сил, енергії...

У професора Кичака чудова спортивна форма. Спортом займався, коли навчався в інституті, мав другий розряд з гімнастики.

— Я переконаний, що фізична культура — це для здоров'я. А спорт почасті навіть шкодить здоров'ю.

У війську

Володя теж спорт сприймає як засіб, а не самоціль.

Дружина професора Кичака Валентина Андріївна теж дуже діяльна. Яким же чином їхній родині вдається бути такою успішною?

З дружиною Валентиною Андріївною і сином Володимиром

— Моя дружина теж з такої сім'ї, яка ні матеріально, ні якось інакше не могла нам сприяти. Тож, усе життя ми сподівались лише на власні сили. Звикли працювати. Це насамперед.

**Зі славним ювілеєм – 60-річчям
щиро вітаємо**

**Юрія Анатолійовича БУРЕННИКОВА –
кандидата технічних наук, професора,
директора Інституту машинобудування
та транспорту ВНТУ,
відмінника освіти України**

ВІД СТУДЕНТА ДО ДИРЕКТОРА

Мудрий Златоуст зауважив: одна з найголовніших людських справ — виховання дітей. Тож, найзначущіший подарунок професору Буренникову до віхового дня народження — донька Наталія близькуче захистила дисертацію на здобуття вченого ступеня доктора медичних наук, а син Юрій готується до захисту кандидатської з економіки.

Юрій Анатолійович скромно запевняє, що ніколи особливо вихованням дітей і не займався.

— Ми з дітьми завжди були просто друзями, завжди розуміли одне одного. Разом навчались, працювали, відпочивали. Вони бачили, що треба працювати і тому звикли працювати. Вважаю, головне виховання — працею.

До речі, Юрій за професією не лише економіст, а й як батько — інженер-механік. Фах «менеджмент в машинобудуванні» освоював стаціонарно у нашому університеті, а заочно взявши здобувати ще й спеціальність «технологія машинобудування».

У Юрія Анатолійовича батько військовий. Чому ж він для себе обрав фах абсолютно далекий?

— Я бажав поступати у військове училище, але не пройшов відбір за станом здоров'я. Але як син офіцера, у душі маю військову виправку — люблю порядок, точність, чіткість. Чому саме інженерна спеціальність? Це воля долі. До третього курсу навчання у Вінницькому філіалі Київського політехнічного інституту я ходив у медичний інститут на лекції із психіатрії і судової медицини. Траплялось, що мене іноді професори піднімали, аби відповідав на їхні запитання. Я ж був в білому халаті, шапочці — як справжній студент-медик.

Відповідав на професорські запитання не згірш майбутніх лікарів, а почасти й краще. А коли на третьому курсі свою зимову сесію в «політесі» «завалив», збагнув, що треба визначатись і стави-

тись до свого хобі поміркованіше.

Хоча варт зауважити — не лише заради психології ходив на лекції у медінститут. Незрівнянно більше, аніж наука про душу, в товариство юні в білих халатах вабила загадкова і чарівна студентка — Людмила. Нині вона доцент кафедри нормальної фізіології Вінницького медуніверситету Людмила Юріївна Буренникова.

Почесному професору Яського технічного університету (Румунія) Ю. А. Буренникову голова оргкомітету міжнародної виставки винаходів «Inventica-2002» проф. Г. Настасе вручає золоту медаль

У житті випадковостей не буває. Коли майбутній директор нинішнього Інституту машинобудування і транспорту, будучи третьокурсником, освоював тоночі «технології машинобудування, метапорізальних верстатів та інструментів» і вагався: чи не податись у медицину, йому запропонували займатися наукою. Запропонував сам професор Ігор Немировський — засновник потужної школи гідроприводу, завідувач кафедри технології машинобудування. А потому, впевнившись, що його вихованець має непогані результати досліджень в галузі гідропривода і гідроавтоматики верстатів, запропонував залишитися інженером на кафедрі.

— Згодом я став асистентом, навчався у заочній аспірантурі в КПІ, захистив дисертацію. Але істинним моїм керівником був Ігор Абрамович. Нині він мешкає в Ізраїлі, але ми контактуємо — нещодавно випустили навчальний посібник.

Нині професор Буренников разом із завідувачем кафедри автомобілів та транспортного ме-

**Ми одна команда! Ми — механіки!
Професор Буренников завжди з молоддю**

неджменту нашого університету, кандидатом технічних наук, доцентом Віктором Біліченком є науковим керівником перспективного наукового напрямку з оптимізації пасажирських перевезень автомобільним транспортом. Як член транспортної Ради міськвиконкому, бере активну участь в організації руху пасажирського автомобільного транспорту у Вінниці, за що нагороджений Почесною грамотою міського голови.

— Кафедра автомобілів і транспортного менеджменту розробила концепцію розвитку автомобільного пасажирського транспорту Вінниці. І вона нині активно впроваджується. Співпрацюємо в цьому напрямку з науковою лабораторією ЕДЕМ — екологічних досліджень і екологічного моніторингу нашого університету, якою керує доктор технічних наук, професор Віталій Мокін. Він курує один із напрямків наших досліджень. Після наукових розвідок, які склали чотири масивних томи, ми розробили пасажирські маршрути і всі необхідні розрахунки на перспективу: на 3-5-10 років. Зараз місто уже почало закуповувати великі автобуси на основні маршрути, аби поступово зменшувати кількість мікроавтобусів. Вони доречніші там, де невеликий пасажиропотік. Усе нами розроблено і по маршрутах, і по роках, і по рухомому складу.

Активно до наукових досліджень в Інституті МТ його директор залучає студентів. Основний об'єм досліджень: відповідні заміри на транспорті, відстеження пасажиропотоку по годинах — усе це робили головним чином студенти, магістранти, аспіранти. В ІнМТ студенти не лише за своюю теоретичні знання, а й займаються цілком конкретною справою, яка дає реальний практичний вихід.

Ще один науковий напрям, в якому працює професор Буренников — це дослідження щодо моделювання та синтезу гідросистем. Тут працює в tandem з кандидатом технічних наук, доцентом Леонідом Козловим. До цієї роботи теж залучає студентів. Дослідження проводяться на базі лабораторії «Борексгідраліка», науковим керівником якої є Юрій Анатолійович.

Загалом професор Буренников опублікував понад 130 наукових праць.

У 1986-му Юрія Анатолійовича обрали головою профкому університету. А через три роки він уже перший проректор — ректор університету Борис Мокін запропонував взяти участь у розвитку і впровадженні ідеї виведення нашого навчального закладу на міжнародний рівень. Згодом професор Буренников проректор з навчальної роботи.

А ще — багато разів декан. В університеті не було і немає більш «численнішого» декана.

— Найперше, ще за часів моєго проректорства, ректор призначив мене на громадських засадах деканом факультету фундаментальної та загальноінженерної підготовки.

Туди увійшли кафедри: математики, фізики, нарисної геометрії, хімії, охорони праці, фізвиховання. Згодом на базі цього факультету створили факультет менеджменту, а мене на посаді декана змінив професор Володимир Карпенко.

У 1996-му Юрій Анатолійович став деканом факультету магістерської підготовки.

Потому деканом ФТТ — факультету транспорту і триботехніки.

Коли ж об'єднали факультет машинобудування і ФТТ — став деканом ФТТМБ. А згодом цей факультет транспорту, триботехніки і машинобудування перетворився в Інститут машинобудування і транспорту. Професор Буренников нині його незмінний директор.

Професор Буренников зініціював створення у нашему університеті Центру інженерії металів, Центру мехатроніки, Центру діагностики автомобілів. Завдяки його ентузіазму налагоджено співробітництво з німецькою компанією «ФЕСТО», з кількома університетами Румунії. До речі, Юрій Анатолійович є почесним професором Яського технічного університету (Румунія).

**«У душі я мандрівник!» З пітоном Тіккі
Юрій Анатолійович подружився в Західній Бенгалії
(Індія)**

Вихованцям ІнМТ надзвичайно подобається, коли на інститутських вечорах їхній директор бере до рук гітару. Найчастіше звучать пісні шестидесятників: Б. Окуджави, Ю. Візбора, В. Висоцького... У пору свого студентства Юрій Анатолійович сам писав пісні. Тепер вони допомагають порозумітися з юнню.

До речі, саме завдяки ентузіазму директора відродився студентський клуб Інституту МТ «Зодіак».

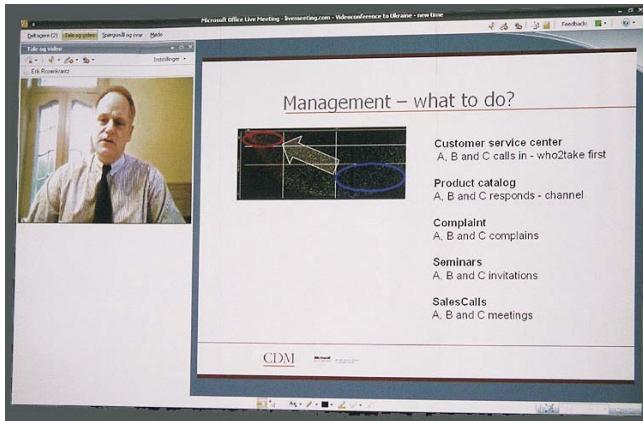
— Разом з деканами і їхніми заступниками, активними студентами — усі однією командою прагнемо розвинути у студентів бажання самим створювати для себе і свята, і дозвілля за принципом — «якщо не ми, то хто?» І нині студенти багато чого роблять уже самі, старшокурсники навчають молодших, залучаючи їх і до КВН, і до інших заходів.

«Нехай же ювілей наповнить Вас наснагою на подальшу багаторічну самовіддану працю, доля буде щедрою і прихильною, несе Вам многії літа у здоров'ї, у здійсненні всіх планів, задумів і сподівань!» — Приєднуємося до цих побажань колег Юрія Анатолійовича.

Інтернет-простір

СТУДЕНТИ ВЧАТЬСЯ ПРАКТИЧНОМУ ПРОГРАМУВАННЮ У КРАЩИХ ФАХІВЦІВ ДАНІЇ, ШВЕЦІЇ ТА УКРАЇНИ

Барон Ерік Розенкранц, керівник компанії CDM, безпосередньо з її центрального офісу (Датське королівство) прочитав Інтернет-лекцію студентам нашого університету. Її було присвячено теоретичним зasadам CRM-систем, відомим розробником яких є компанія CDM.

Більшість з присутніх була представлена слухачами курсів з програмування та бізнес-технологій, які ця компанія безкоштовно проводить для наших студентів в межах відповідної угоди про співпрацю з ВНТУ. Обладнання працювало надійно і присутні мали можливість дистанційно ознайомитися з основними особливостями роботи компанії із замовниками, проблемами, які виникають при цьому та шляхами їх розв'язання. Чудове володіння лектором матеріалом, яскраві приклади, інформативні слайди забезпечили можливість гарного сприйняття матеріалу і зробили практично непомітною фізичну відстань між лектором і аудиторією. Після закінчення Інтернет-сеансу тема розвинув у своїй лекції провідний спеціаліст відділу продаж компанії CDM Джеспер Соммер, який прибув до Вінниці зумисне для читання лекцій.

Слід відзначити, що студенти через відсутність достатньої мовоної практики все ж мали певні проблеми зі сприйняттям усної

**Директор Українського (Вінницького) представництва компанії CDM
Томас Бомберг (ліворуч) і провідний фахівець відділу продаж компанії CDM Джеспер Соммер**

англійської. Це, зокрема, було відчутно, коли справа дійшла до запитань лекторам. Запитань було замало. І не тому, що наші студенти виявилися надто сором'язливими, а саме тому, що їм важко було сприймати мову «наживо». Отже, можливо варто надалі при проведенні таких заходів залучати викладачів кафедри технічного перекладу для забезпечення синхронного перекладу.

Присутні на лекції колишні випускники кафедри інтелектуальних систем не могли не висловити доброї заздрості сьогоднішньому поколінню студентів, які мають можливість слухати лекції англійською мовою та навчатися практичній розробці сучасного програмного забезпечення у сфері бізнес-технологій під керівництвом провідних спеціалістів з Данії, Швеції та України.

Отже, перший досвід вдався! Сподіватимемося, що ця технологія і надалі розвиватиметься і вже найближчим часом стане звичною у нашему університеті.

Володимир МЕСЮРА, кандидат технічних наук, доцент, викладач курсів з сучасного програмування та бізнес-технологій CRM-систем

• Олімпіада •

ВНТУ входить до тридцятки кращих університетів світу, що готують програмістів

У командній олімпіаді ВНТУ з програмування 14 команд вибрали право представляти наш університет у Всеукраїнській студентській олімпіаді, фінал якої є офіційно зареєстрованим чверть-фіналом першості світу ACM з програмування.

Це дуже відповідальне завдання, оскільки наш університет має дуже гарні традиції у цих змаганнях. Вісім років поспіль команда ВНТУ була призером фіналу Всеукраїнської олімпіади, а у 2006-му і чемпіоном України. Наша команда двічі виходила до фіналу першості світу, чим дівчі доводила, що ВНТУ входить до тридцятки кращих університетів світу, що здійснюють підготовку програмістів. Але зіркова команда вже закінчила свої виступи. У швейцарському відділенні Google працює тепер Богдан Власюк, у магістратурі університету Дюка (Південна Кароліна, США) навчається Дмитро Коржик, аспірантом нашого університету є Дмитро Білоус. І нині дуже важливо якнайскоріше пережити перехідний період і знов вийти на провідні позиції в Україні та світі. На жаль, інтерес до олімпійського руху останніми роками спадає. Більшість студентів віддають перевагу роботі, задоволяючись перспективами залишитися на все життя нехай і кваліфікованими, але лише «кодерами», замість того, щоб за час навчання в університеті стати справжніми програмістами, справжніми творцями, відчути програмування, як мистецтво.

Чемпіонами університету прогнозовано стала перша наша команда у складі третьокурсника Віталія Невідомого, п'ятикурсника Євгена Михалевського та другокурсника Олексія Стaha (саме в такому порядку розташувалися вони і в результативній таблиці олімпіади з інформатики, яка відбулася 12 лютого). На другому місці командної олімпіади з програмування опинилася також відомі в університеті і в Україні олімпійці: студенти групи IC-05 Денис Будельков, Ігор Мисак та Віталій Савчук. А ось третіми стала команда першокурсників у складі Ярослава Корявого, Ігоря Сугака та Олега Кошмелюка.

Побажаємо ж нашим переможцям гарно попрацювати на Зимовій школі з програмування, яка відбудеться у Харківському національному університеті радіоелектроніки, та вибороти призові місця у західному півфіналі Всеукраїнської студентської олімпіади з програмування, который проходитиме на початку квітня у Львові.

На світлині першої сторінки часопису: Команда-чемпіон університетської олімпіади з програмування – третійокурсник Віталій Невідомий (перший ліворуч), п'ятикурсник Євген Михалевський та другокурсник Олексій Стaha

Рівень

ФАХ, ЩО СПРИЧИНІТЬ НОВУ ТЕХНІЧНУ РЕВОЛЮЦІЮ

Четверокурсник Інституту АЕКСУ нашого університету Олександр Штельмах взяв участь у студентській науково-технічній конференції Frontiers in Optics (FiO) в місті Рочестер (штат Нью-Йорк, США). FiO зорганізувала міжнародне наукове товариство OSA — Optical Society of America. Вона ж і виділила Сашкові грант на участь у цьому представницькому молодіжному науковому форумі.

Позаминулого літа на кафедрі ЛОТ (лазерної і оптоелектронної техніки, завідувач — заслужений діяч науки і техніки України, доктор технічних наук, професор Володимир Кожем'яко) OSA відкрила своє представництво. Ця наукова інституція займається поширенням та культивацією сучасних технічних ідей, які базуються на оптиці.

Сашко перший студент нашого університету, який взяв участь у конференції FiO. Він виявився і наймолодшим її учасником.

— Зараз я отримую бакалавра. А учасники цього престижного наукового студентського форуму — це головним чином ті, хто вже працює над дисертацією на ступінь доктора PhD. Тобто, це рівень наших аспірантів.

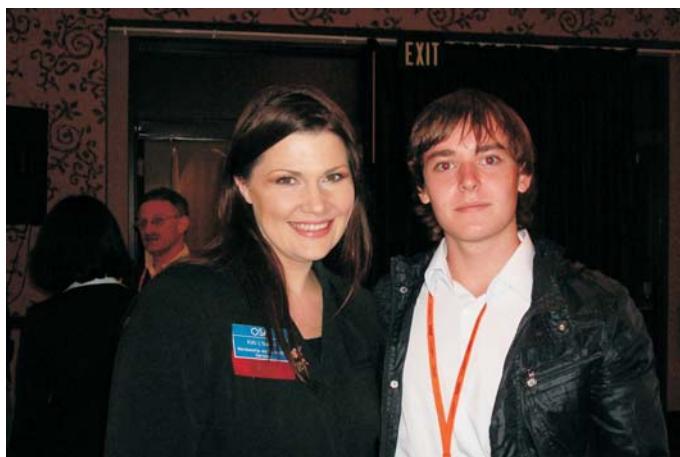
Та попри юний вік Сашко аж ніяк не почувався дискомфортно. Конференція була дуже насыченою, паралельно проходила велика кількість заходів, і кожен учасник міг обрасти план відвідувань за своїми пріоритетами.

— Я слухав лекції по адаптивній оптиці. Лекції мали актуальні та новітні знання. На FiO вони пропонувались людям, які вже на шляху до докторської. Але і мені сприймати таку інформацію було зовсім не складно — якраз зараз на 4 курсі ми у ВНТУ вивчаємо цей матеріал, готуючи бакалаврську роботу.

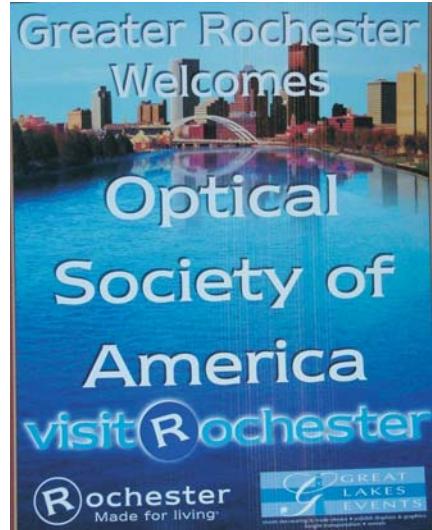
Рівень юного вінничанина одразу запримітили. То ж, Олександр Штельмах отримав офіційне запрошення на студентську зустріч OSA, яка відбудеться навесні уже в Європі — в Барселоні (Іспанія).

Але Сашко вирішив туди... не їхати.

— Участь у таких масштабних наукових форумах дуже стимулює до наукової роботи, особистісного зростання. Заряд енергії і натхнення я отримав величезний, тому вважаю, що варто, аби на черговий форум поїхав хтось інший з «офіцерів» нашого університетського відділення OSA.

Головний куратор OSA Kiki L'латен і студент нашого університету Олександр Штельмах

Чому так воєнізовано — офіцери? Голова, секретар, заступник голови і казначей структурного підрозділу студентського відділення — є officers, керівники.

— Найцінніше, що я зрозумів: для сучасної молодої людини відкрито безліч можливостей для розвитку в багатьох напрямках, пов'язаних з оптикою. На мій погляд, немає іншої спеціальності, яка надає такий широкий спектр для майбутніх твоїх наукових пошуків і для застосування своїх знань, як лазерна та оптоелектронна техніка. Я навчаюсь на кафедрі ЛОТ, це робота і зі штучним інтелектом, це робота з елементною оптичною базою, з системами комунікацій, це робота з системами стеження, з біомедичними приладами, абсолютно з усім технічним аспектом сучасного життя, яке можна перенести на оптичну елементну базу. Перехід, зміна електроніки на фотоніку спричинить нову технічну революцію, я так вважаю.

Нобелівський лауреат Еміль Вульф, професор Рочестерського університету, відкривав технічну секцію конференції. Тут виголошувались лекції щодо специфіки наукових напрямів сучасної оптики. Потому на неформальній зустрічі для учасників конференції Сашко мав змогу з ним поспілкуватись.

— Говорили стосовно проблем розвитку пострадянських країн. Пана Вульфа цікавило, як змінюється наше життя. Україну у США добре знають. Дуже цікаво було почути думку громадянина Аргентини: усі проблеми України через втручання у внутрішню політику зовнішньополітичних сил. Американські студенти, науковці знають про геноцид українського народу, про голодомор, про нашу трагічну історію. Дуже прикро, що не усі громадяни України прагнуть до такої обізнаності. Мені подобається, що американці цінують себе як націю, як молоду націю, цінують свою історію. Наприклад, у Бостоні під час громадянської війни війська залишили гармату. Зара вона стала історичною пам'яткою, навколо парк.

На постер-сесії Сашко звітував про діяльність студентського відділення OSA нашого університету. Зробив презентацію нашого ВНТУ і міжнародного науково-технічного журналу «Оптико-електронні інформаційно-енергетичні технології», який видається в нашому університеті.

Головний куратор OSA Kiki L'латен запросила Сашка у центр OSA, який займається науковою публіцистикою. Там «Оптико-електронні інформаційно-енергетичні технології» дуже високо оцінили. Тим паче, що жоден зі студентських підрозділів не представив друкованого видання. OSA зголосилася співпрацювати з нашим журналом і кафедрою ЛОТ ВНТУ.

Принагідно зауважимо, що кафедра ЛОТ уже 8 років має плідні наукові зв'язки з міжнародним товариством оптичної техніки SPIE, студентське відділення якого теж

успішно діє в нашому університеті.

Сашко заприязнівся з багатьма студентами канадських, американських і європейських університетів. А окрім Рочестера, побував у Нью-Йорку, Бостоні, бачив Ніагарський водоспад, відвідав Єльський університет, а також арт-галерею цього університету, де мав змогу споглядати картини Сальвадора Далі, Клода Моне та інших художників-геніїв.

З висоти хмарочосу. Rockefeller Centre

– Життя в Україні і життя в США не можна порівнювати, у них зовсім інша модель суспільства. Дуже багато залежить від твоєї працездатності і цілеспрямованості. Здивувало, що американська молодь не прагне бути інженерами. Приміром, у Бостонському університеті, одному з найресурс胎ельніших у США, кількість студентів з року в рік скорочується, адже отримати інженерну освіту трудомікше, аніж, скажімо, фах психолога.

А штучні американські посмішки Сашко за-передчують.

– Байдужих посмішок там менше, аніж у нас байдужих людей. Я пішов прогулятись пішки, тричі біля мене зупинялися поліцейські: цікавились, чи усе в мене добре, чи не треба мене підвезти.

А от стресовість через фінансову кризу в американців вища. Якщо ти успішна людина і маєш гарну роботу, це нормальний показник, коли на тобі «висіть» півмільйона доларів кредиту. Тому чутки про скорочення штату дуже негативний вплив мають: втратити роботу – це втратити усе. Дешевшає житло – позитив для тих, хто збирається його придбати. Але для тих, хто купив його до фінансової кризи, величезний удар, адже треба виплачувати кредити за старими високими цінами.

І ще студент Штельмах зрозумів – нині у світі цінуються насамперед аналітичні здібності людини, здатність до навчання, до засвоєння інформації і до генерування нових ідей.

«ДІТИ МЕХАНІКИ» – ЧЕМПІОНИ!

Ось і закінчився сезон KBH у ВНТУ. Прихильники KBH з нетерпінням чекали на головну подію ігрового сезону – фінал KBH. Ще б пак! Адже фінал – це найсмішніший, найзахоплюючий та найбільш інтригуючий поєдинок. Саме у фіналі зустрічаються супротивники рівні за силами, і передбачити, хто з них одержить перемогу, не зміг би, напевно, жоден оракул.

2-го лютого на сцену університетської актової зали вийшли три команди: «Діти Вінницького політеху» (ІнАЕКСУ), «220» (ІнЕЕЕМ) та «Діти механіки» (ІнМТ).

Крім традиційного набору конкурсів «Візитка», «Розминка» та «Домашнє завдання» у фіналі провели ще й «Відео-конкурс» та давно і безлідставно забутий «Капітанський конкурс».

Трішки новаторства було у фіналі і з журі. Замість традиційного складу журі у кількості п'яти осіб, переважна більшість з яких – це керівники творчих колективів ВНТУ, цього разу суддівська команда складалась із дев'яти осіб, семеро з яких – це заступники деканів з виховної роботи, по одному представнику від кожного інституту.

Команда енергетиків «220» – дебютанти гри. Напевно, саме тому протягом гри «значення напруги» було не завжди номінальним, а дещо пониженим. Капітанський конкурс взагалі, на мою думку, пройшов в режимі «холостого ходу». Але, не зважаючи на «молодість» та недосвідченість, в цілому команда нового покоління KBHників «220» виступила досить достойно. І я щиро вірю у їхній подальший розвиток, вдосконалення та успіх.

Команда-переможець університетських ігор KBH «Діти Механіки» з групою підтримки на чолі з директором Інституту МТ, професором Юрієм Буренниковим

«Діти Вінницького політеху» та «Діти механіки» – досвідчені команди зі стажем та численними перемогами за межами університету. Вже після першого конкурсу стало зрозуміло, що саме ці дві команди – основні претенденти на перемогу. Фінальна гра обох «Дітей» була морем нових, дотепних та цікавих жартів і мініатюр. «Діти механіки» порадували глядачів та журі незабутніми відповідями на каверзні запитання суперників та глядачів у найважчому конкурсі «Розминка».

У підсумку звання чемпіона здобула команда Інституту машинобудування та транспорту «Діти механіки», набравши найвищий бал – 40,1. А «Діти Вінницького політеху» на 3,6 балів випередили команду «220» (38,5 : 34,9) і стали, відповідно, другими.

Особисто я впевнена, що ця гра ще довго буде в пам'яті глядачів, жарти учасників стануть крилатими і підуть в народ. Адже фінал був дійсно цікавим, чого не можна сказати про півфінал.

Закінчилась гра, але свято не закінчується, воно залишається з нами, адже команди подарували глядачам святковий настрій і примусили світились посмішками обличчя десятків людей.

**Анна ПІСКЛЯРОВА,
проректор з виховної роботи ВНТУ**

Студентів запрошуєть ганяти чари

151-ша виставка відкрилась в нашому університетському Центрі культурології і виховання студентів. Це доробок творчого і родинного тандему з Ладижина — Василь Рижий (кераміка) і Наталія Лавренюк (декоративний розпис).

Попри економічну кризу, буденні проблеми і сиру незимову негоду на цьому вернісажі не було жодної людини з поганим настроєм. Відкриваючи експозицію, це одразу зауважив заступник завідувача кафедри КСПП, кандидат педагогічних наук, доцент Микола Прищак:

— Творчість їхня глибинно українська. І вселяє оптимізм, віру, що усе в нас, українців, буде добре. Ми ж то таки того варті!

— Вони мої земляки з Тульчинщини. Василів роботи мене вражают почувттям гумору, що рятую людину в найскрутніших ситуаціях. А Наталчині тісно тонкістю жіночої душі, яка споконвіч оберігає українську родину. — Квіти вдячності і захоплення принесла митцям завідувач Центру народознавства ВДГУ Тетяна Пірус. — Я бачила їхні роботи в обласному краєзнавчому музеї, і на міжнародному ярмарку в Лодзі. Їхні твори, певна, будуть у родинах багатьох країн, адже в технічному університеті вчаться студенти з усіх континентів.

Василь закінчив художньо-графічний факультет Одеського педуніверситету.

— Я хоч не гончар, але гончарую.

А то неабияка тайна — творити з глини. Саме слово «гончар» від «ганятия чарі».

Його роботи теплі і дотепні. До вподоби відтворювати в глині героїв Гоголя. І сюжети з казок. «Мабуть у дитинстві не награвся, — посміхається Василь, — а обрав такий стиль творчості, аби відокремитися від решти майстрів керамічного ремесла».

Чимало робіт ладижинського гончара розійшлося по світу — у приватні колекції. Зі своїми теракотовими дотепні-

ками їздив до Німеччини, Польщі. Okрім кераміки займається майолікою. Хоча майоліка дуже особлива, адже вогонь і високі температури не дають достеменно бути певним, яким врешті буде виріб. Трапляється, виходить непередбачувано цікава річ, а бува — просто шмат обпаленої глини.

З Наталею виготовляють кераміку разом — він робить таріочки, а вона розписує. Бува, вона зліпить, а він покриває глазур'ю.

— Приїжджаєте до нас у Ладижин! Маємо невеликий музей. Студенти і на кругу зможуть покрутити — погончарувати. Ми раді будемо гостям з технічного університету!

Тим паче, що Наталія свого часу збиралась поступати в «політех». Але захопившись живописом, облишила фізику і математику.

— Одна справа, коли розглядаєш готовий виріб, і зовсім інша, коли спостерігаєш сам процес творення, або й сам спробуєш. Тож, приїздіть! — Приєднується майстриня до запросин свого чоловіка.

Окрім мистецького таланту мають двох збитошників, які потребують уваги і уваги. Тому почали доводитися працювати вночі. Коли меншому було три роки, він впевнено своїм творчим батькам сказав: «Я хочу, щоб ваша майстерня десь ділася! А він більше вдома були».

Хоча хлопці теж охоче працюють в ім'я мистецтва — завжди готові підстригти кота. З котячої шерсті мама зробить пензля. І такий пензлик не замінить жоден інший.

Наталка щиро чудується своєму українському народові. Здебільшого ж у злиднях жили, але як уміли прикрасити свою оселю — з нічого зробити шедевр.

Раніше традиційно малювали простими аніліновими барвниками. Це ті порошечки, якими на Великдень фарбують крашанки. Розводили їх на жовтку. Тоді фарба стає яєчною темперою. Кольори в поєднанні із жовтком виходили дивовижно яскраві, і роботи виходили, як лаковані. Це і петриківський розпис, і ікони так писали. Наталка цю техніку теж застосовувала.

— Але є така напастя, як жучки і таргани, котрі ласі до яєчної темпери. Повисить робота без скла, а через деякий час зникла — з'їли комахи. Натуральний ж бо продукт!

Тому перешла на клей ПВА. Жучки не їдять, але нині і він не підходить — якості став не для мистецтва. Тож, зараз здебільшого використовує акрилову основу.

Голова Вінницького осередку Національної спілки майстрів народного мистецтва України, директор музею-садиби Михайла Коцюбинського, заслужений діяч мистецтва України Федір Панчук запевнив, що Василів і Наталії варт поповнити Спілку:

— Вони живуть із своєї творчості. Це мужньо і нині далеко не кожному вдається.

«На зеленому горбочку у вишневому садочку притулилася хатинка, моя маленька дитинка»

Країна моого студентства

СВЯТО НАДІЇ ПЛАНЕТИ

Інтернаціональне студентство ВНТУ відновило свою стару і добру традицію – День міжнародного співтовариства і єдності. Феєричне дійство на великій університетській сцені відбувається уже третій рік поспіль, поєднуючи національне мистецьке різноманіття країн Європи, Азії, Африки і Латинської Америки.

Для 70 країн планети наш університет готове фахівців уже понад три десятиліття.

Оскільки глядацька зала – переважно іноземні студенти, тому:

– Dear students! – Звертається до них проректор з виховної роботи ВНТУ Анна Писклярова. – On behalf of the Rector of our University, Professors and teachers' staff I congratulate you on the occasion of the Day of International students unity. I wish all the students the real student's life, successes in your studies and passing of the exams. Love our university! I believe, that it will become your second home. I hope sincerely, that you will make use of all the possibilities, provided by our university. You will have to solve a lot of difficult, not easy tasks, and I hope you will cope with them. Be optimistic and believe in your forces. One more time I would like to congratulate you on the occasion of the holiday!

Першими на сцені зустрічали палестинських студентів. Представляв країну лідер палестинського земляцтва Вінниці Авад Абу Хамед – четверокурсник медуніверситету. А народний палестинський танець «Дафкі», як завжди здивував своєю тривалістю і витривалістю виконавців. «Набд Ан Дафа» – «Пісню про Палестину»

проникливо заспівав четверокурсник Раед Обайд.

Кіноекскурсію Китаєм провели слухачі підготовчого відділення Ху Жун і Чжан Венъгуань.

Романтичну пісню «Лан Хуа і Дуо Дуо» – «Освідчення в коханні на березі моря» запропонували Чжан Чжимінь та Дун Сінь Ін. «Ме Жен Ю» – «Про морську русалку» співали Цю Шуан й Чжао Юе. «Лонд Чуан Жен» – «Пісню про китайців, які живуть у різних країнах світу, але люблять свою батьківщину» співали гуртом Лін Янь, Чжен Чжон, Шан Фей, Го Ялінь та Ян Лунгжук.

Юні китайські студенти трепетно розповідали про свої народні інструменти, звучання яких їм зворушливо нагадує про рідний дім, котрий за тисячі кілометрів. Сюди, ще недавно в таку далеку і незнайому Україну, вони серед найнеобхідніших речей везли те, що різнило їхню націю від решти, те, що зігріватиме їхню душу вдалечині від рідних.

На китайському народному інструменті Ху Лу С «Про гарного павича» («Ми Аїд Дін Кон Чює») грав слухач підготовчого відділення Ван Ціцзюнь.

«Dear students! On behalf of the Rector of our University, Professors and teachers' staff I congratulate you on the occasion of the Day of International students unity», – звертається до інтернаціональної зали проректор з виховної роботи ВНТУ Анна Писклярова

Першокурсниця Інституту МЕЕЕК Лю Венъцзюнь виконала «Се Ман» на Е Ху

Чути наживо рідну національну музику за тисячі кілометрів від домівки – це просто щастя

«Еквадор – це наша країна»

Першокурсниця Інституту МЕЕЕК Лю Венецзюнь на ЕХу грава «Се Ман» («Про біг коней»):

– Для виготовлення цього інструменту застосовується шкіра змії, дерево бамбука та волосини з кінсько-го хвоста, – пояснює вона українською.

Країна пристрасті та екзотики, назва якої в перекладі з іспанської означає «екватор». Тож, Еквадор.

Національний колоритом чаували залу студенти різних інститутів нашого університету. Танець «Ямур» виконали Зуріта Рон Сінді Памела, Зуріта Рон Андреа Соледад, Леон Хакоме Дора Патрісія, Пантоха Дуке Естеванія Паола. А потім до них, до естрадного танцю «Меренги» приєдналися й інші еквадорські студенти ВНТУ.

Віртуальну подорож батьківщиною «Ламбади» і «Макарени» запропонували третьокурсник Інституту АЕКСУ Контеррас Ваккуес Луїс Фліпе та другокурсник Інституту ЕЕЕМ Торрес Рівера Едуардо Андрес.

Тернопільському гурту «СКАЙ» залишається тільки мріяти, аби фани так підспівували і так аплодували на їхніх концертах, як третьокурснику ІНАЕКСУ Фарруху Бозорову за «Подаруй світло»

«Еквадор – це наша країна» – іспанською співав той же Контеррас Ваккуес Луїс Фліпе. А пристрасно акомпанували йому гітари – третьокурсник ІНТКІ Рохас Роблес Хав'єр Альфонсо та другокурсник ІНЕЕЕМ Пітер Херман.

До Ємену запросив магістрант Інституту РТЗП Яхія Таха Абдо Аль-Адемі.

А до країни пекучого сонця Африки, до Сенегалу – слухач підготовчого відділення Ндійя Абду Кадер. «Проти війни у Африці» хлопець співав акапелло мовою вольоф.

Камерун. «Про мир і любов у всьому всесвіті» на ка-

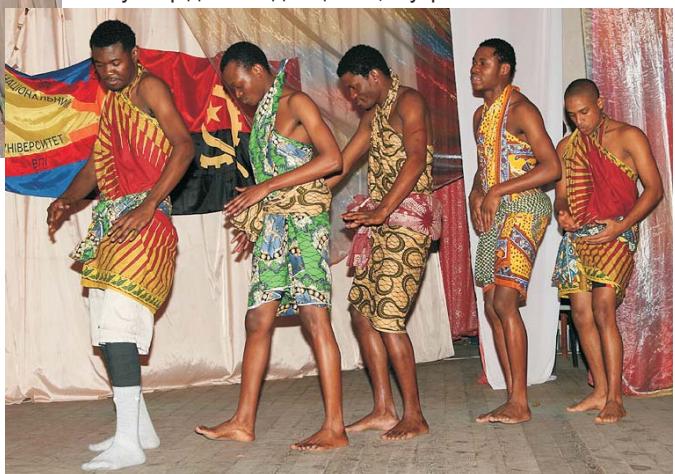
мерунському діалекті дуала співав Бема Франк Кристіань Арістіде. А потому вишуканою українською:

– Я дуже дякую своїм викладачам!

Слайди і цікаву розповідь про історію і культуру Таджикистану запропонував Манучерх Зарипов (4 курс Інституту АЕКСУ).

Його земляк, третьюокурсник ІНАЕКСУ Фаррух Бозоров:

– Я за роки свого навчання навчився не лише розмовляти українською, а й співати. Тому й сьогодні співавиму не рідною таджицькою, а українською.

Національний ангольський танець «Кінтуені»

Тернопільському гурту «СКАЙ» залишається тільки мріяти, аби фани так підспівували і так аплодували на їхніх концертах.

– Навколо кружляють тисячі життєвих сцен,
Стрімко розбиваючись об каміння часу.
На великий відстані сняться мені сни,
Образи людей, яких давно не бачив.

Дім завжди чекає тебе поглядом у вікні,

Рідні очі так жадають зустрічі з тобою. – Фарух «Подаруй світло» виконував під оплески.

Ангола. Про свою батьківщину розповів другокурсник ІНТКІ Макайя Жорже. А потому разом зі своїми земляками запально танцювали національні ангольські танці – «Кабідула» та «Кінтуені», які своєю незвичністю і колоритом викликали шквал емоцій інтернаціональної зали.

Резюмував свято директор Інституту міжнародних зв'язків ВНТУ, завідувач кафедри інтелектуальних систем, доктор технічних наук, професор Сергій Юхимчук:

– Молодь – це майбутнє нації. А освічена молодь – це надія нації. Я сподіваюсь, що сьогодні в нашому залі передбаува надія багатьох націй планети!

Відеотехніка не встигала за динамікою дійства на сцені

СПОРТ

ДРЕВНЕ МИСТЕЦТВО – СУЧАСНИЙ ВІД СПОРТУ

Спілкуємось із найвлучнішою дівчиною Вінниччини – **Дариною Ніколаєвою**, яка здатна стріляти не лише очима, поцілюючи у юнацькі серця. Вона уже неоднораз здобуває перемоги в обласних конкурсах зі стрільби із лука. А цьогорічна перемога просто підтвердила, що попередні досягнення були закономірними.

– Чому ти захопилася таким не особливим видом спорту?

– Ще зі шкільних років мене захоплювала середньовічна культура. Тож, з того часу я активно займаюся у секції історичного танцю та рольового моделювання, яка працює при клубі історичної реконструкції «Алькона». А оволодіння майстерністю стрільби із лука не лише дає мені можливість точніше відтворювати образ середньовічної людини, а й у певному духовному сенсі наближає мій внутрішній світ до внутрішнього світу своїх героїв.

– Цей вид спорту – зовсім не дешеве задоволення.

– Усьесь необхідний інвентар вироб-

Усі призові місця обласного конкурсу зі стрільби із лука здобули студенти нашого університету.

У чоловічому заліку найкращим стрільцем Вінниччини з класичного лука визнано Дениса Будилькова (група 11С-05). Олександр Дрозд (група 2Б-05, Інститут БТЕГП) посів друге місце, Антон Лілевський (група 2ЛОТ-06, Інститут АЕКСУ) – третє.

Серед дівчат у конкурсі найвлучнішою виявилась студентка групи 1ІМО-05 Інституту МЕЕЕК Дарина Ніколаєва. Трохи ії поступилась наша Оксана Філь (група 2РТ-08, Інститут РТЗП). Галина Мальована (група 1РТ-08) стала третьою.

А з блочного лука найвлучніше серед чоловіків стріляв завідувач кафедри радіотехніки нашого університету, доктор технічних наук, професор Олександр Осадчук.

Ляється лише за кордоном. Найдешевший комплект стріл коштує приблизно 120\$, звичайний класичний лук – від 300\$ до 1000\$. І це не кажучи про прицілі, опори та ще безліч іншого знайдя, яке конче необхідне. У нашій же області стрільба з лука впродовж останнього десятиліття фінансувалась за залишковим принципом. Нині ж нашій спортивній секції міська влада взагалі відмовила у матеріальній допомозі.

Я не можу зрозуміти таку байдужість, адже стрільба з лука завжди була одним із найвдаліших спортивних напрямків, який приносив нашій державі нагороди світового, європейського та інших рівнів. Хочу запитати наших «спортивних мужів»: де збираються брати поповнення стрільців із лука, якщо у половині областей України цей спортивний напрямок повністю загинув, а у інших – на межі вимирання?

Тож, я не перестаю захоплюватися наполегливістю нашого тренера Михайла Філя, який ведучи постійну боротьбу з обласним спортивним комітетом, не втрачає свого ентузіазму та любові до цього виду спорту.

Звичайно, за такого байдужого ставлення влади наше існування було б просто неможливим. Тому надзвичайно вдячні за матеріальне сприяння нашому Вінницькому національному

технічному університету і особисто ректору, академіку АПНУ Борису Мокіну.

– Кому завдячуєш своїми спортивними досягненнями?

– Насамперед тренерам Михайлі Філю і Олександру Осадчку, адже завдяки їх педагогічному вмінню я досягла певних результатів. І також моїм батькам. А ще друзям.

– Чому дівчина з такими спортивними досягненнями обрала ВНТУ?

– На мій вибір вплинув імідж Вінницького національного технічного університету. Визнання його здобутків і у нашій державі, і за межами. До того ж, мене завжди цікавила економічна теорія та перспектива її поєднання з новітніми інформаційно-обчислювальними системами, що дає надзвичайно широкі можливості для прогнозування та моделювання глобальних економічних процесів. Саме тому, коли мені довелося обирати, з якою спеціальністю поєднати своє життя, я без вагань подала документи в Інститут менеджменту, екології, економічної та екологічної кібернетики ВНТУ.

Розмовляє Валерій ГРАНЯК,
студент групи ЕПА-07,
Інститут ЕЕЕМ

ФІНАЛЬНОЇ ПЕРЕМОГИ!

Кандидат у майстри спорту з шахів Віктор Сторонський — асистент кафедри телекомунікаційних систем і телебачення нашого університету переміг в третьому напівфіналі чемпіонату України з заочних шахів.

Усього напівфіналів було 4. Вихід до фіналу забезпечують лише 1-2 місця.

Віктор з результатом 9,5 очок з 12 можливих здобув право участі у фіналі чемпіонату України із заочних шахів з нормою майстра спорту України. Стартує чемпіонат України 1 червня. У вирішальних фінальних змаганнях братимиме участь 16 осіб, серед яких 8 майстрів спорту.

УНІВЕРСИТЕТСЬКІ ТУРИСТИ – ЧЕМПІОНИ УКРАЇНИ

Троє студентів нашого університету Олексій Новак (Інститут РТЗП), Ольга Руденко (ІнІТКІ), Вадим Ковал'чук (ІнМАД) у складі групи здійснили пішохідний похід 4 категорії складності (із шести можливих) у горах Приполярного Уралу Російської Федерації. Членам університетського туристичного клубу «Одіссея», як завжди, не сидиться вдома.

Подорож тривала 26 днів. 20 з них – активна частина походу. За цей час пройшли 250 кілометрів і подолали 10 локальних перешкод різної категорії складності – 7 перевалів та 3 вершини. До того ж один перевал та маршрут сходження на найвищу точку Уральських гір – гору Народа пройшли вперше.

З висоти 360-ти метрів першого перевалу спускались вниз по мотузках впродовж 4 годин. Звісно, не розлучаючись із рюкзаком за плечима, що важив 40 кілограмів. А вже потім продовжили рух пішки.

Окрім перевалів та вершин довелось долати велику кількість бродів через повноводні річки.

Уральські гори особливі ще й величезною кількістю різних комах. Тож, першу половину походу доводилося боротись із агресивними зграями комарів. А на десятій день нарешті ми до комарів і комарі до нас призвичайлися. Нас почали сприйма-

ти за своїх. Проте з'явився новий ворог – міряди оводів та гнус. Сліди від укусів оводів не загоїлись і досі. Хоча впродовж усіх двадцяти днів ми дивились на світ крізь протимоскітну сітку.

Але усі комашині тортури варт перетерпіти задля того задоволення, яке дарують незрівнянної краси краєвиди, пейзажі та природа – і гори, і справжня, первісна тайга.

Похід ми поділили на дві частини. Перша половина подорожі – складна гірська місцевість.

Споглядали неймовірне поєднання елементів середньогір'я та суворих, неприступних форм рельєфу високогір'я. Двічі переходили кордон Європа-Азія. Пройшли один із найменш відвідуваних районів Приполярного Уралу – район піку Свердлова, із неповторними прямоносними п'ятисотметровими стінами, вузькими гребенями та безліччю голубих льодовикових озер.

Зійшли на найвищу точку Уралу – гору Народа. А також на вершину, що правомірно вважається царицею

Уральських гір – гору Манарага. Вона зачаровує своєю красою усіх туристів та змушує повернутись знову і знову – це вузький (близько 4 метрів) півторакілометровий гребінь, що підімається над землею на 1662 метри та виражений п'ятьма зубцями. Назва гори у перекладі із місцевої мови означає «ведмежа лапа». Хоча вона географічно у центрі району, проте навколо неї немає домінуючих елементів рельєфу на відстані 10 кілометрів. Манарага ніби у серці гір, оточена гірським кільцем.

Друга частина походу – десятиденний маршрут тайгою вздовж трьох надзвичайно гарних річок.

Милувалися справжньою тайгою. Це і важкoproхідні ліси, і болота, і надзвичайно пухкі мохи, і річки, шириною 50-150 метрів із кришталевою водою та найсмачнішою у світі рибою. Долини річок Варнгир та Синя одна від одної на відстані 7 кілометрів, але абсолютно різні. Річки омивають безліч островів, розміри яких інколи вимірювались кілометрами. Останні три дні ми постійно рухалися від острова до острова по воді.

Усі комашині тортури варт перетерпіти задля незрівнянної краси гір і первісної тайги

Глибина переходів інколи сягала грудей. Намагались полічiti острови. Але на третьому десятку усі збились із лічби. Вочевидь від уточни. Як не як, а кожен з нас за час походу суттєво полегшав – втрата ваги сягнула до 8 кілограмів.

А ще чудував нас полярний день. Від першої до останньої хвилини походу жодного разу не стемніло. Перші дні сонце заходило за обрій близько одинадцятої вечора, а сходило о першій ночі. За ці дві години спостерігались або казкові «горіння» неба, або легкі сутінки. Звісно, ми дезорієнтувались у часі. Особливо після того, як збились покази годинника.

Зате погода була з нами заодно. Давала нам змогу під час дощів ретельно продумати подальший маршрут та тактику дій. І коли ми вже погоджувались відмовитись від гори або перевалу, погода великуденно дозволяла нам рух.

Подорож горами Приполярного Уралу Російської Федерації є проміжним кроком для майже усіх туристів-вінничан при переході від походів у «низьких» горах типу Карпат до високогір'я. Цей похід ми планували два роки. Торік через травму одного із членів групи похід довелось відмінити. Проте нині мрії стали реальністю.

Найменш відвідуваний район Приполярного Уралу – пік Свердлова із неповторними прямоносими п'ятисотметровими стінами, вузькими гребенями та безліччю голубих льодовикових озер

Цариця Уральських гір – гора Манарага

За підсумками щорічного Чемпіонату України зі спортивних походів цей похід визнано найкращим.

Це досягнення є ще однією поділкою у рейтингу області та нашого Вінницького національного технічного університету. Нині попри надзвичайно малу кількість ініціативних студентів та можливостей туристичного клубу (вочевидь, через те, що туризм є неолімпійським видом спорту), наш «Одіссеї» здійснює найбільшу кількість офіційних спортивних походів і є найактивнішим студентським туристичним клубом області.

У найближчих планах клубу зимові походи, зимові семінари з гірського туризму, спелеопоїздки та категорійні походи у Карпати навесні і влітку. І, звісно, ж підготовка до складних походів вищих категорій.

Олексій НОВАК,
голова туристичного клубу
ВНТУ «Одіссеї»

Редакція:

А. В. Писклярова
(головний редактор)

I. П. Зянко
(редактор)

П. Г. Гордійчук
(відпов. секретар)

Г. М. Багдасар'ян
(техн. редактор)

Б. І. Мокін

Т. Б. Буяльська

С. В. Павлов,

Л. І. Волхонська,

В. Г. Лисенко,

Т. С. Криклива,

М. П. Стрельбицький.

Адреса редакції:

кімн. 218, головний корпус,
Хмельницьке шосе, 95,
21021, м. Вінниця

Телефони:

внутрішній — 22-68

з міста — 59-82-68

E-mail:

impuls@vstu.vinnica.ua

«Імпульс» — щомісячник
Вінницького національного технічного університету.

Свідоцтво про державну реєстрацію
ВЦ № 424 від 29.12.2000 р.

Зверстано у видавництві ВНТУ
«УНІВЕРСУМ-Вінниця»
м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, кімн. 114, тел. 59-85-32

Комп'ютерна верстка — **Тетяна Крикливої**
Олена Кушнір

Світлини — **Сергія Маркова**

Підписано до друку 20.02.08. Формат 29,7×42 1/2.

Наклад 625 прим. Зам. № 2009-036

Віддруковано у комп'ютерному інформаційно-видавничому центрі ВНТУ

м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 95,
головний корпус, 1-й поверх, тел. 59-81-59